

Arrest

nr. 302 933 van 8 maart 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. GIOE
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 4 maart 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 21 februari 2024 (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 maart 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die loco advocaat S. GIOE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 februari 2024 nam de gemachtigde van de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker (bijlage 13septies). De beslissing werd aan verzoeker ter kennis gebracht op 22 februari 2024.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

Naam: S.

Voornaam: A.

Geboortedatum: [...]1993

Geboorteplaats: G.

Nationaliteit: Gambia

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.*

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 20.09.2018 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 10 maanden met uitstel 3 jaar behalve de voorhechtenis (VH 62 dagen). De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 27.08.2020 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 15 maanden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 02.11.2021 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 15 dagen.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 18.02.2022 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar.

Uit het arrest van het Hof van beroep blijkt dat betrokkene te Antwerpen op 27.02.2021 zich schuldig heeft gemaakt aan het verkopen, te koop aanbieden, afleveren of leveren van middelen zonder vergunning van cannabis.

Het verkopen van verdovende middelen, betekent een belangrijke overlast voor de samenleving vermits deze de volksgezondheid manifest ernstig in gevaar brengen en drugsverslavingen op hun beurt uitlokkend zijn naar andere misdrijven, zoals diefstallen en geweldplegingen. Aan deze praktijken dient paal en perk te worden gesteld. Het is duidelijk dat het financiële voordeel het leidend motief was van uw wederrechtelijk handelen en dat u zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychisch vlak. Gelet op de herhaling inzake het plegen van drugsfeiten, de zwaarwichtigheid van de feiten, de grootschaligheid van de handel, de rol van betrokkene binnen de vereniging en zijn persoonlijkheid, kan er legitiem afgeleid worden dat hij een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt.

“Drugs zijn schadelijk voor de volksgezondheid, ook zogenaamde soft drugs zoals cannabis.

Bovendien brengen drugs onveiligheid teweeg in de samenleving doordat druggebruikers delicten plegen om hun druggebruik te kunnen financieren, of doordat zij makkelijk delicten plegen wanneer ze onder invloed zijn van drugs. Zij brachten daardoor de openbare veiligheid in gedrang. Financiële motieven liggen aan de basis van hun crimineel handelen.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds september 2023 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 20.09.2018 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 10 maanden met uitstel 3 jaar behalve de voorhechtenis (VH 62 dagen). De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 27.08.2020 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 15 maanden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 02.11.2021 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 15 dagen.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 18.02.2022 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar.

Uit het arrest van het Hof van beroep blijkt dat betrokkene te Antwerpen op 27.02.2021 zich schuldig heeft gemaakt aan het verkopen, te koop aanbieden, afleveren of leveren van middelen zonder vergunning van cannabis.

Het verkopen van verdovende middelen, betekent een belangrijke overlast voor de samenleving vermits deze de volksgezondheid manifest ernstig in gevaar brengen en drugsverslavingen op hun beurt uitlokkend zijn naar andere misdrijven, zoals diefstallen en geweldplegingen. Aan deze praktijken dient paal en perk te worden gesteld. Het is duidelijk dat het financiële voordeel het leidend motief was van uw wederrechtelijk handelen en dat u zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychisch vlak. Gelet op de herhaling inzake het plegen van drugsfeiten, de zwaarwichtigheid van de feiten, de grootschaligheid van de handel, de rol van betrokkene binnen de vereniging en zijn persoonlijkheid, kan er legitiem afgeleid worden dat hij een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt.

“Drugs zijn schadelijk voor de volksgezondheid, ook zogenaamde soft drugs zoals cannabis.

Bovendien brengen drugs onveiligheid teweeg in de samenleving doordat druggebruikers delicten plegen om hun druggebruik te kunnen financieren, of doordat zij makkelijk delicten plegen wanneer ze onder invloed zijn van drugs. Zij brachten daardoor de openbare veiligheid in gedrang. Financiële motieven liggen aan de basis van hun crimineel handelen.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd op 23.11.2023 gesproken door de terugkeerbegeleider en verklaarde toen in zijn vragenlijst “hoorplicht” sinds september 2023 in het Rijk te verblijven, niet in het bezit te zijn van zijn identiteitsdocumenten en niet te lijden aan een ziekte die he belemmert om te reizen; verder verklaarde hij gee duurzame relatie en/of minderjarige kinderen in België te hebben. Hij geeft wel aan veel familie in België te hebben maar wil de namen en adressen niet mededelen. Hij geeft aan niet te willen terugkeren naar Italië of Gambia en hier in België wil blijven bij zijn familie.

Op 14.02.2024 werd hij op eigen verzoek opnieuw gesproken door de terugkeerbegeleider. Het was voor de terugkeerbegeleider niet duidelijk waarom hij dit gesprek wou. Wanneer de terugkeerbegeleider het heeft over terugkeer, raakte hij geagiteerd. Hij wil zeker niet terug naar Gambia en liever ook niet naar Italië. Als we hem gaan dwingen, zullen we hem moeten vermoorden (volgens zijn verklaring). Het liefst van al zou hij tot strafeinde in de gevangenis blijven. Hij herhaalde nogmaals dat hij hier familie heeft en daarom in België wil blijven. Het zou gaan om een tante en een nonkel. Er werd hem gevraagd of deze zijn documenten konden binnenbrengen dat dit wil hij niet omdat zijn nonkel oud is en omdat hij agressief is naar hem toe. Dit zou te maken hebben met zijn marihuana gebruik en gevangenisstraffen. Hij beëindigt zijn relaas door te zeggen dat we hem zijn straf moeten laten uitzitten en hij dan op eigen kracht wel zal vertrekken. Het administratief dossier van betrokkene bevat geen elementen die erop wijzen dat de betrokkene in België een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Zo ontving betrokkene tot op heden ook geen bezoek in de gevangenis. Het administratief dossier bevat verder ook geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt dan ook niet aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Uit het administratief dossier van de betrokkene blijkt dat hij op 22.07.2021 werd overgedragen aan Italië in het kader van een Dublinakkoord op basis van artikel 12.04/Dub III.

Verder blijkt nog dat hij in de eerste keer in 2018 in België is aangekomen. Op 08.04.2021 diende betrokkene vanuit de gevangenis in Tongeren gelegen te (...) een verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek werd door de DVZ geregistreerd op 08.04.2021. Betrokkene verklaarde geboren te zijn te G. op [...]1993 en over het staatsburgerschap van Gambia te beschikken. Naar aanleiding van dit verzoek om internationale bescherming werd betrokkene in het bezit gesteld van een bijlage 26. Op 02.07.2021 werd de asielaanvraag geweigerd en ter kennis gebracht op 05.07.2021 door de betekening van een bijlage 26 quater (beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten) + bijlage 39ter (vasthouding in een welbepaalde plaats).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 20.09.2018 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 10 maanden met uitstel 3 jaar behalve de voorhechtenis (VH 62 dagen). De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 27.08.2020 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 15 maanden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 02.11.2021 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 15 dagen.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 18.02.2022 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar.

Uit het arrest van het Hof van beroep blijkt dat betrokkene te Antwerpen op 27.02.2021 zich schuldig heeft gemaakt aan het verkopen, te koop aanbieden, afleveren of leveren van middelen zonder vergunning van cannabis.

Het verkopen van verdovende middelen, betekent een belangrijke overlast voor de samenleving vermits deze de volksgezondheid manifest ernstig in gevaar brengen en drugsverslavingen op hun beurt uitlokkend zijn naar andere misdrijven, zoals diefstallen en geweldplegingen. Aan deze praktijken dient paal en perk te worden gesteld. Het is duidelijk dat het financiële voordeel het leidmotief was van uw wederrechtelijk handelen en dat u zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychisch vlak. Gelet op de herhaling inzake het plegen van drugsfeiten, de zwaarwichtigheid van de feiten, de grootschaligheid van de handel, de rol van betrokkene binnen de vereniging en zijn persoonlijkheid, kan er legitiem afgeleid worden dat hij een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt.

“Drugs zijn schadelijk voor de volksgezondheid, ook zogenaamde soft drugs zoals cannabis.

Bovendien brengen drugs onveiligheid teweeg in de samenleving doordat druggebruikers delicten plegen om hun druggebruik te kunnen financieren, of doordat zij makkelijk delicten plegen wanneer ze onder invloed zijn van drugs. Zij brachten daardoor de openbare veiligheid in gedrang. Financiële motieven liggen aan de basis van hun crimineel handelen.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds september 2023 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING: [...]"

2. Over de ontvankelijkheid

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, zoals vervat in de bijlage 13septies, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden bijlage 13septies opgenomen beslissing tot vasthouding.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt: *"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terughoudingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."*

De Raad volgt dat het duidelijk is dat een klassieke procedure tot nietigverklaring en schorsing te laat zal worden beslecht. Verzoeker bevindt zich in het gesloten centrum van Vottem. In dat geval wordt de hoogdringendheid vermoed. Verweerder betwist het uiterst dringende karakter van de vordering ook niet in zijn nota met opmerkingen.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het, gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing en a fortiori tot de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op

grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75). Verder benadrukt de Raad dat het onderzoek van het ernstig karakter van een middel zich in schorsingszaken kenmerkt door het prima facie karakter ervan. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat het middel ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kortgeding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn. De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

Verzoeker voert een middel aan, bestaande uit vier onderdelen, gestoeld op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het principe “audi alteram partem” en het recht om gehoord te worden, van artikel 3 van het EVRM en van de artikelen 7 en 51/5 van de Vreemdelingenwet.

In het tweede onderdeel voert verzoeker de schending aan van het hoorrecht. Hij verwijst daarbij naar rechtspraak van het Hof van Justitie en naar rechtspraak van de Raad van State en benadrukt dat de betrokkene op de hoogte moet worden gesteld van de beoogde maatregel en het doel van het gehoor om zich op nuttige wijze te kunnen uitdrukken. Hij moet over een voldoende termijn beschikken en heeft het recht bijgestaan te worden door een advocaat bij het gehoor. Volgens verzoeker blijkt niet dat hij tijdens het gehoor van 23 november 2023 en 14 februari 2024 werd gehoord over de redenen waarom hij zich verzet tegen een terugkeer of overdracht naar Italië of een terugkeer naar Gambia. Terwijl de gemachtigde heeft gewag gemaakt van psychiatrische problemen, werd het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet onderzocht in het licht van Italië of Gambia. Terwijl de gemachtigde op de hoogte was van het profiel van verzoeker (zelfmoordideeën, grote agitatie, cannabisgebruik en moeilijkheden om familiale contacten te onderhouden), werd geen risico op een schending van artikel 3 van het EVRM onderzocht ten aanzien van Italië of Gambia. Het artikel 3 van het EVRM verplicht om over te gaan tot een grondig onderzoek van een schending van artikel 3 van het EVRM, door de noodzakelijke informatie te verzamelen.

In een derde onderdeel gaat verzoeker in op de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM in geval van terugkeer of overdracht naar Italië. Verzoeker kreeg in Italië geen opvangomstandigheden die hem toelieten een menswaardig leven te leiden, aangezien hij op straat stond en bij kennissen moest opgevangen worden en niet de nodige medicatie kon kopen voor zijn psychische problemen. Verzoeker citeert vervolgens uit het arrest MSS tegen Griekenland en België van 21 januari 2011. Hieruit volgt dat om het reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in geval van overdracht of verwijdering naar Italië te onderzoeken, moet rekening gehouden worden met de levensomstandigheden waarin verzoeker heeft geleefd in het land waarnaar men hem wil overdragen of terugsturen, des te meer indien die feiten bekend zijn en gemakkelijk te verifiëren. Zo kan een mensonwaardige behandeling voortvloeien uit het feit dat een verzoeker heeft geleefd in een situatie van extreme materiële deprivatie. Vervolgens citeert verzoeker uitgebreid uit het arrest Jawo van het Hof van Justitie. Dit arrest heeft betrekking op statushouders en er wordt gesteld dat een schending van artikel 4 van het Handvest wordt bereikt als de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt waarbij de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Hof stelt in het dictum onder meer dat de rechterlijke instantie op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingscriterium van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten moet nagaan of

kan vastgesteld worden dat dit risico van zeer verregaande materiële deprivatie voor de statushouder bestaat.

Verzoeker voert aan dat in casu de gemachtigde geen onderzoek heeft gedaan naar het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM omwille van de opvangomstandigheden, rekening houdend met zijn individuele situatie. Er is geen onderzoek gebeurd naar het plaatsen van verzoeker in een staat van extreme materiële deprivatie. De gemachtigde heeft aldus zijn verplichting om het reëel risico in concreto rigoreus te onderzoeken geschonden en daardoor ook artikel 3 van het EVRM geschonden. Verzoeker verklaart dat hij niet wil terugkeren naar Italië omdat hij daar gedurende jaren op straat heeft verbleven, geen afdoende medische zorgen heeft gekregen en niet de medicatie kon verkrijgen aangepast aan zijn psychische situatie. Hij beschikte niet over afdoende middelen om een dak boven het hoofd te hebben, zich te wassen en had geen mogelijkheid te werken. Hij voert aan een verdedigbare grief te hebben in het licht van artikel 3 van het EVRM omdat het leven op straat hem blootstelt aan een extreme materiële deprivatie. Er is een risico dat hij opnieuw zal worden blootgesteld aan extreme materiële deprivatie in geval van terugkeer naar Italië.

Vervolgens citeert verzoeker onder meer uitgebreid uit het AIDA-rapport van mei 2022 en mei 2023, rapporten van OSAR, een rapport van UNHCR, een rapport van Amnesty International en een rapport van Artsen zonder Grenzen. Deze rapporten hebben in hoofdzaak betrekking op de systeemfouten in het Italiaanse asielsysteem voor de Dublinterugkeerders en verzoekers om internationale bescherming. Er zijn evenwel ook bepaalde van de hierboven aangehaalde rapporten die betrekking hebben op beschikkers van internationale bescherming of die ingaan op de situatie van migranten met een humanitaire beschermingsstatus. Uit het voorgaande leidt verzoeker af dat hij zich opnieuw op straat zal bevinden, zonder enige hulp noch toegang tot gezondheidszorg.

Uit de voorgaande informatie leidt verzoeker af dat een terugkeer van verzoeker naar Italië een risico op een mensonwaardige en vernederende behandeling met zich meebrengt. Hij concludeert dat zelfs rekening houdend met het feit dat ook België de grondrechten niet respecteert en mensen op straat zet, zonder eten, voeding etc. op zijn minst hij in België een nonkel en tante heeft en toegang tot medicatie, hetgeen niet het geval was in Italië.

Beoordeling

De thans bestreden beslissing steunt op artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt in de aanhef *“onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”*.

Artikel 3 van het EVRM is een dergelijke verdragsbepaling die bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52, 3 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering of overdracht door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 96).

De Raad wijst op het absoluut karakter van de bescherming geboden door artikel 3 van het EVRM en de noodzaak dat een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek moet gebeuren vooraleer wordt overgegaan tot het nemen van een verwijderingsmaatregel (RvS 28 september 2017, nr. 239.259) en het effectief rechtsmiddel dat de Raad op grond van artikel 13 van het EVRM dienaangaande moet bieden.

In casu stelt de Raad vast dat verweerder op zitting niet kon aangeven naar waar de bestreden beslissing zou uitgevoerd worden. Nochtans is het land van bestemming een essentieel element van een

terugkeerbesluit of bevel om het grondgebied te verlaten (HvJ 14 mei 2020, C-924/19 PPU en C-925/19 PPU, pt 116). Het EHRM heeft ook reeds gesteld dat voor een zinnig en grondig onderzoek in het licht van de artikelen 2 en 3 iuncto artikel 13 van het EVRM het land van bestemming duidelijk dient te zijn (EHRM 15 april 2014, Asalya t. Turkije, nr. 43875/09).

Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde op het moment van de beslissing ook geen idee had naar waar de bestreden beslissing zou uitgevoerd worden en hij met twee opties rekening hield, nl. Italië waaraan hij de overname wil vragen en, indien die overname niet mogelijk zou zijn, het land van herkomst.

Pas later werd de Raad ervan op de hoogte gebracht dat een bilateraal akkoord met Italië was bereikt op 7 maart 2024 omdat verzoeker een bijzondere verblijfsvergunning heeft in Italië. De Raad heeft verzoeker hier ook van op de hoogte gebracht en er blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker ook een uitgebreid verweer ten aanzien van een terugkeer naar Italië heeft ontwikkeld.

Er kan bijgevolg van uitgegaan worden dat thans niet langer een terugkeer naar Gambia wordt beoogd, maar wel een terugkeer naar Italië, zodat enkel moet nagegaan worden wat verzoeker dienaangaande heeft aangevoerd.

In de bestreden beslissing wordt aangaande artikel 3 van het EVRM enkel als volgt gemotiveerd: *“Het administratief dossier bevat verder ook geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.”* Hieruit blijkt dat het risico op een schending in het licht van artikel 3 van het EVRM enkel werd onderzocht in het licht van het herkomstland, doch niet in het licht van Italië.

Bijgevolg moet de Raad prima facie vaststellen dat verzoeker een punt heeft waar hij stelt dat de gemachtigde niet is overgegaan tot enig onderzoek naar een schending van artikel 3 van het EVRM in het licht van een terugkeer naar Italië en niet heeft nagegaan of verzoeker in een staat van extreme materiële deprivatie riskeert terecht te komen. Het komt de Raad niet toe dit onderzoek in de plaats van de gemachtigde te doen. De Raad gaat wel na of verzoeker belang heeft bij dit onderdeel van zijn middel en of hij elementen aanhaalt die aannemelijk maken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij overeenkomstig het bilateraal akkoord mag worden teruggeleid, een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een extreme materiële deprivatie. Hij moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs.

Verzoeker haalt aan dat hij zich in Italië in een situatie bevond die hem niet toeliet een menswaardig leven te leiden, aangezien hij geen onderdak had, op straat leefde of hier en daar bij kennissen, dat hij onvoldoende eten had en hij de medicatie niet kon betalen.

Ook al heeft verweerder in de nota een punt dat verzoeker veel rapporten heeft aangehaald die in hoofdzaak betrekking hebben op verzoekers van internationale bescherming, terwijl verzoeker zelf een “bijzondere verblijfsvergunning” op humanitaire gronden blijkt te hebben, stelt de Raad vast dat de informatie die verzoeker voorlegt ook betrekking heeft op statushouders in Italië, personen die in het kader van een “*readmission agreement*” terug worden gestuurd naar Italië of personen met een humanitaire beschermingsstatus.

Zo leest de Raad dat het rapport van OSAR van januari 2020 aangaande de opvangsituatie ook betrekking heeft op statushouders, evenals het AIDA rapport van mei 2022 waarin sprake is van geïmproviseerde kampen waarin minstens 10.000 personen verbleven, waaronder statushouders. Vele informele kampen zonder toegang tot essentiële diensten zijn verspreid over Italië, waar zich ook statushouders bevinden. Er is sprake van een grote stijging van daklozen, onder meer in Milaan, waarvan de meesten onder hen derdelanders zijn beneden de leeftijd van 35, vaak migranten die van bescherming genieten. Er wordt melding gemaakt van een “mobiele kliniek” waarbij “doctors for Human rights” in vijf informele kampen medische bijstand verleenden en vaststelden dat 60% van de mensen niet enkel asielzoekers, maar eveneens statushouders van internationale bescherming, of mensen met humanitaire bescherming waren. Er wordt gewag gemaakt van menonwaardige omstandigheden in deze geïmproviseerde kampen. Het geciteerde rapport van Artsen zonder Grenzen maakt gewag van statushouders die onder bruggen slapen, in tunnels of getto's, zonder toegang tot basisverzorging of tot voeding. Opnieuw wordt gewag gemaakt van 10.000 mensen die verdeeld zijn over 47 kampen, verspreid over verschillende Italiaanse steden. De helft van die kampen bleek niet te beschikken over water of elektriciteit en de

betrokken personen zijn onder meer Somaliërs, Syriërs, Irakezen, Pakistanen en Afghanen, in het bezit van een beschermingsstatus, maar in de onmogelijkheid om werk of onderdak te vinden.

De Raad moet prima facie op grond van het voorgaande vaststellen dat verzoeker, ondanks zijn humanitaire beschermingsstatus in Italië, het belang niet kan worden ontzegd bij zijn betoog aangaande het feit dat de gemachtigde ook in het licht van een terugkeer naar Italië diende over te gaan tot een zorgvuldig onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker heeft een verdedigbare grief in het licht van artikel 3 van het EVRM, dat een zorgvuldig onderzoek vereist, prima facie aangetoond.

Het derde onderdeel van het middel is ernstig.

In de nota met opmerkingen wijst verweerder erop dat verzoeker er met zijn betoog aan voorbijgaat dat hij in het verleden reeds werd overgedragen aan Italië en in zijn gehoor heeft aangegeven nog steeds over een verblijfsrecht in Italië te beschikken aangezien hij er zijn verblijfsdocumenten heeft laten vernieuwen.

Verzoeker blijkt inderdaad reeds in 2021 overgedragen aan Italië in het kader van de Dublin III-verordening en hij blijkt inderdaad te beschikken over een verblijfsrecht in Italië, anders zouden de Italiaanse autoriteiten niet zijn overgegaan tot het bilateraal readmissie-akkoord. Het administratief dossier bevat ook de kopie van de (vervallen) *“permesso di soggiorno”* voor *“motivi umanitari”* en verzoeker heeft inderdaad verklaard dat hij zijn verblijfsdocument heeft laten vernieuwen. Dit doet evenwel geen afbreuk aan het voorgaande.

Verder stelt verweerder in de nota dat verzoeker in de twee gehoren niet heeft aangegeven in Italië in mensonterende omstandigheden te hebben moeten leven, tussen zijn overdracht in 2021 en zijn terugkomst naar België in september 2023, niettegenstaande hij hiertoe de kans heeft gekregen en hem ernaar gevraagd werd. Waar verzoeker thans verwijst naar internationale rapporten om de opvangsituatie in Italië aan de kaak te stellen, stipt verweerder aan dat die rapporten betrekking hebben op verzoekers om internationale bescherming en Dublinterugkeerders, hetgeen niet van toepassing is op verzoeker die geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Het staat verzoeker tot slot vrij om een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

De Raad stelt vast dat verzoeker inderdaad twee maal werd gehoord, waarvan de laatste keer op 14 februari 2024 op vraag van verzoeker zelf. Uit dit gehoor blijkt dat verzoeker geagiteerd geraakte als het onderwerp terugkeer werd aangehaald en hij heeft verklaard noch naar Gambia, noch naar Italië te willen terugkeren. De *“did/nota”* die zich in het administratief dossier bevindt, vermeldt aangaande *“gesprek 14/02/2024”*: *“als we hem gaan dwingen, zullen we hem moeten vermoorden. Hij wil liever tot 2025 in de gevangenis blijven (strafeinde).”* Verder haalt hij opnieuw aan dat hij liever zijn straf wil uitzitten. Uit dit gehoor blijkt inderdaad niet dat hij letterlijk heeft verklaard in mensonwaardige omstandigheden te hebben verbleven in Italië, er werd hem evenwel ook niet naar die omstandigheden gevraagd, terwijl er wel melding werd gemaakt van de Dublinoverdracht in 2021. Bijkomend is het prima facie opvallend dat verzoeker liever in de Belgische gevangenis verblijft, ondanks de volgens zijn verklaringen slechte contacten met zijn nonkel, dan te worden teruggestuurd naar Italië met een verblijfsvergunning aldaar.

Ook tijdens het gehoor van 23 november 2023, wel op initiatief van de gemachtigde, verklaarde verzoeker volgens de samenvatting van dit gehoor dat hij absoluut niet terug wil naar Italië. Ook daar heeft verweerder een punt dat verzoeker niet uitdrukkelijk heeft verwezen naar de levensomstandigheden in Italië na zijn overdracht in 2021, maar blijkt dat hem enkel, naast vragen over documenten, gezondheid en familie, de algemene vraag is gesteld of hij enige reden heeft waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland. Bijgevolg volgt de Raad verweerder niet dat verzoeker werd gevraagd naar zijn levensomstandigheden na de overdracht in 2021.

Waar verweerder aanstipt dat de door verzoeker aangehaalde rapporten betrekking hebben op verzoekers om internationale bescherming en Dublinterugkeerders, hetgeen niet van toepassing is op verzoeker, heeft de Raad supra vastgesteld dat dit inderdaad grotendeels het geval is, maar dat ook bepaalde van de aangehaalde citaten betrekking hebben op mensen met een internationale of humanitaire beschermingsstatus in Italië. Tot slot kan de Raad verweerder volgen dat het een logische stap zou zijn dat verzoeker een verzoek om internationale bescherming indient, hetgeen ter zitting ook werd aangehaald, maar dat de raadvrouw op zitting kan gevolgd worden dat ook indien verzoeker dit

nalaat, het de gemachtigde er niet van ontslaat een zorgvuldig onderzoek te doen in het licht van artikel 3 van het EVRM voor het nemen van de verwijderingsmaatregel.

De Raad herhaalt dat het onderzoek van het ernstig karakter van een middel zich in schorsingszaken kenmerkt door het prima facie karakter ervan. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat het middel ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt.

Het verweer in de nota doet geen afbreuk aan het voorgaande.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

In het verzoekschrift voert verzoeker onder meer aan dat de uitvoering van de bestreden beslissing leidt tot moeilijk herstelbare schade. Hij komt daarbij onder meer terug op zijn betoog in het derde onderdeel van het middel, dat steunt op een risico op extreme materiële deprivatie.

De Raad heeft supra een ernstig middel aangenomen in het licht van artikel 3 van het EVRM, dat een zorgvuldig onderzoek vereist. In dat geval wordt het moeilijk ernstig te herstellen nadeel vermoed (art. 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet).

In de nota met opmerkingen verwijst verweerder naar zijn bespreking van de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, die niet aannemelijk wordt gemaakt. De Raad is dit standpunt supra evenwel niet gevolgd.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan in deze omstandigheden dan ook worden aanvaard.

Derhalve is voldaan aan alle cumulatieve voorwaarden, zodat de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden bevolen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 21 februari 2024 wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend vierentwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

A. MAES